

N I R V A N A P O L E T J A

BOJAN BIZJAK
NIRVANA POLETJA

Bojan Bizjak **Nirvana poletja**

Uredil Iztok Vrhovec

Oblikovanje ovitka Iztok Brodnjak

Prelom K. Rok

Tisk Medium

Izdala in založila Založba VED, 2014

©Bojan Bizjak, 2014

Založba VED

www.svarun.org

Naročila knjig

e-pošta: VED@svarun.org

cip

VSEBINA

MAJSKA VRATA	9
DLANI TEME.....	11
ČRNE STOPINJE.....	13
JEZDEC SVETLOBE.....	15
BELA JUTRA.....	17
ZVOKI BOKOV	19
NAROČJE VETRA.....	21
SEME SONCA	23
S PLAŠČEM POLETJA.....	25
S PRETVEZO POLETJA.....	27
STOPINJE SONCA.....	29
V DIH POLETJA	31
DIM POLETJA.....	33
NIHAJ POLETJA.....	35
ROŽA POLETJA	37
V ZALIVU	39
VOZLI VALOV	41
PESEM ŽITA	43
MAK.....	45

POSELJEN S POZABLJENIMI POLETJI	47
KARAVANA POLETJA.....	49
VRNJEN SEM	51
HIŠA VEČERA	53
STRUNE NOČI.....	55
JAZ PA SANJAM.....	59
BELA JUTRA.....	61
TRIJE KROGI	63
BELI PRSTI JUTRA.....	65
NE ŠEPETAJ.....	67
JANTAR JUTRA.....	69
VZDIH POLETJA.....	71
SREČANJE	73
PREBLIZU SI MI	75
TRUDNE NOČI.....	79
TORZO LJUBEZNI.....	81
SLOK VEČER	83
MARELICA POLETJA.....	85
KAMNI DUŠE	87

N I R V A N A P O L E T J A

NIRVANA POLETJA

Bojan Bizjak

N I R V A N A P O L E T J A

***Pesniška zbirka je posvečena njej in poletju,
ki mi je pripeljo njo, JOLI***

MAJSKA VRATA

Maj odpira vrata
z belimi besedami topola,
ki se je nasanjal.
Določil si je,
da bo odromal na ognjišče
in bo tlel v večnost.
V stolpu udarja ura,
ki odšteva zehanje boga.
Tiho hodim po majskih preprogah,
da ujamem azurne metulje,
ki so izrisali sledi neke druge ljubezni,
še ne izrečene,
še neizpesnjene.
Naj se do kraja odprejo majska vrata,
da bom povabljen
v sončni drobir.

DLANI TEME

Črne jagode se zbirajo
v ogrinjalu zvezd,
ki plešoče rišejo svetlobo
v slinasto sled
vase zaprtega kuščarja.
Sinovi, darovani kremenu
žlahtne norosti,
vstajajo v luč z novimi lobanjami
pod katerimi je ostal mrak
nerazumnih divjosti.
Smeh sonca kaplja
na njivo zla,
kjer samotni orač
čaka na padle vrane obljub
kdo ve katerega boga.
In mehke dlani teme vzamejo
otročko srce veselja.
Uspavanka večnosti
odzveni skozi bridkost bršljana,
ki je poljubil kamnita rebra
še edine stavbe,
kjer je noč legla k dnevu.

ČRNE STOPINJE

Črne stopinje
bodo tkale plašč luči
trepetajoči v barvi cvetja.
Težki kamni,
vrženi iz mita večnosti,
bodo obsedeli
na odeji
pregrnjeni čez spomin.
Krokarji so odselili
moje temne dni
v prazne prostore
zavozlane z besedami,
ki jih otrok navrže,
da bi starcu povedal
zakaj studenec življenja
ne žene mlinčka vseh želja.
Slišim črne stopinje.

JEZDEC SVETLOBE

Iskali so čisto strukturo boga,
da bi našli večnost
pa so ugledali le jutro,
ki je razprlo vrata
v začasnost razuma.
Z bosimi stopali
so zamesili pot
do malikov,
do prapodob,
da bi prišli do večnih vračanj.
In zdaj jih ni več
v zrklu večnega opazovalca,
ki je na pot poslal
nesmrtnega jezdeca svetlobe,
ki bo očistil medzvezdja
in zbudil nove sanje
za drugačne čase,
za drugačne ljudi.
Za tiste,
ki jih ljubezen
izkleše v kipe
vržene
v napuh časa.

BELA JUTRA

Od nekod zavibrira glas,
ki zvabi jutro iz nemelosti.
Čez zrcalo nasmeha
se mi prikaže bela tunika
nekega trenutka,
in sama zapleše
v luč zazibano nad jok trav.
Šum vode izpere prah
na krilih ptic,
ki so nosile daljave
na rob mojega doma.
Boki reke se raztegujejo
v obup ljubezni groma,
ki trešči v samotno drevo
v neki drugi pokrajini.
Bela jutra vzcvetevajo
v pregrinjalu
s katerim pregrinjam podobe sanj.
Bela jutra so nepreklicno tu,
so rosa neba,
so bela preja
kamnitega srca.

ZVOKI BOKOV

Iz senc trudne oči objemajo
dolge niti bližine.
Ptiči kljujejo v lubenico srca
in rdeči sok prepleza nemirne prste,
ki so spletli gnezdo poljubov,
še negodnih za polet v stare luči,
ovešene na ramena zrele usode
siromašno oblečene
v rosi zavrženega poletja,
ko so tihi joki umirali
v zavetju škrlatnih večerov.
Melodija telesa se je začela,
ko so boki zvokov
odčarali zgubano zaveso noči
in so nalepili zvezde v pogled,
ki je žejno iskal
nove zvoke bokov.

NAROČJE VETRA

Očiščen od jutra
sem nenadoma doumel,
da je pred menoj dolga pot
do črnih zaves
za katerimi spi prerok
brez mrmrave napovedi
novega rojstva.
Sam sem sredi žit
z naročjem vetra
in sejem milost ljubezni
na pozabljeni poti,
do mrtvih src vran,
ki so izkričale otroka v meni.

En sam križ straži polje,
v katerem spijo besede
zaklenjene v mrak
vseh duš
skozi katere sem poslal
naročje vetra,
da bi odkinkal
roso solz užaljenih,
da bi naznanil dan,
ko bom izstopil iz stolpa
in bom spet luč
za neme ustnice,
ki so v naročje vetra
kričale moje ime.

SEME SONCA

Sence sramežljivo padajo
v tolmune ribjih očes.
Jadra zanihajo v vzdihih hrepenenja,
ko se daljave odpirajo za sonate luči.
Pripogib starih dreves v jutro
naznani sloves dnevu,
ko bodo mrtvi konji
steptali preprogo travnikov
v kamnite prispodobe
pradavnih pokrajin.
In seme sonca
pada v črno skrivnost duš
gospodarjev močvirji tega časa,
ki odteka skozi lijak polspanca.
Nemir poletja se obeša na nevidne vrvi
razpete med jutri in včeraj.
Legel bom v stare trave
in čakal, da seme sonca
vzbrsti v cvetje njenih poljubov.

S PLAŠČEM POLETJA

Slana bela sled juter,
se topi v dežju,
ki umije vrišč ptičev.
Tvoje dlani pregrnejo
ostanke poljubov.
Dišijo po morski travi
v katero se je zavozljal čas
odmerjen najinim stopinjam
po cesti vračanj v hišo ljubezni.
Preštela si pege na soncu,
prezrla si tiste v mojem srcu.
Ogrnil sem se s plaščem poletja
in šel s samotnim vetrom v daljavo,
kjer je mir zaziban
v lesketavem ločju.
Postal bom belo jadro
nemočno v viharju nove strasti,
ko boš spet odprla vrata
in bova zazvenela
skozi razgret bron
na robu veselja.
Sleci plašč poletja,
sleci plašč poletja,
šepetaš ...

S PRETVEZO POLETJA

S pretvezo poletja
trkava na vrata bližine,
a ostajajo nema
v mahu časa.
Pregnil sem senco tvojih bokov,
da bi pregnal sončne pege
na darovanih krilih,
in plaho sem srebal tvoje besede.
Ob kamnu preroštva sem vzdihnil: Kdo sva?
In kamen je rekel:
Senca drevesa sta,
kjer gnezdijo ptice ljubezni.
Pa sem šel z melono
v zavetje tihih dni,
kjer bom slišal
mrmranje poljubov,
v noč, ko bom spet odhajal
med ponosne sohe,
prežgane s soncem strasti.
Skrinjo molka bo odklenil nekdo drug;
s pretvezo poletja.

STOPINJE SONCA

Peruti jutra
so se sklenile nad jezerom,
v katerega sem odložil trudno hojo
za robom tvojega smeha,
ki je postrgal staro lubje mojega srca.
Presket želje v očeh
se je razblinil v zrcalu dneva,
orošenega s solzami angela,
ki je oznanjal vse tvoje mrtve ljubezni,
ki so se spremenile v zastavice na Himalaji.
Z odhajajočim poletjem
se zbira svetloba v dlani,
ki išče čelo najine bližine.
In zapredek neke usojenosti
bo otrpnil v času molka,
ko bodo stopinje sonca
vtisnjene v blazino skupnega ležišča,
kjer bova gorela v ognju milosti,
da sva se našla brez iskanj.

V DIH POLETJA

V krilu vetra
se sušijo solze poletja.
Izsušene ustnice polja
molčijo v noči,
ko vstajajo bele svetlobe
najine ljubezni.
Razgreti kamni
kričijo skozi moje rane
na katere polagaš obliže sočutja.
Tiho sediva na otoku sanj
in gledava ladjo preteklosti,
ki odziblje moje strahove.
Rojen sem
v splašen dih poletja,
v vroč okrušek tvojega poljuba.

DIM POLETJA

Oblekla si se v oblak,
ki je pogoltnil zehavega orla
nad pokrajino moje duše.
Zvabljen sem bil
med bele gore
tvojih prsi,
ki so dehtele v vrtu jutra,
ko sva razvila preprogo strasti
in zalebdela v vzdihe
mrtvih ljubezni,
skritih v črnih metuljih
razpadlih v luči dneva.
S pogledom
sem iskal sled srne
v tvojih očeh,
a sem našel le dim poletja.

NIHAJ POLETJA

Kjer je visoki vrisk
odšel večer
in strunil trave
v harfe neke bolečine,
sem igrivo šel
čez mračne luže
do črnega grla gozda,
da bi našel zver iz pravljic,
že zdavnaj odzvenelih
v daljnih zvonikih
v neki drugi pokrajini.
Tam, kjer je pesem legla med kamne,
sem videl lastovko,
kako šiva nebo
na odejo zrelega časa.
Tam so ostala šepetanja.
Tam je grob otroka
razjokanega in umitega z vetrom.

In potem so prišle sence
čez izžete travnike
in nihaj poletja
je zadrgnil hrepenenje
v onemele korenine,
ki se tržejo iz prhle laži
o sreči v starih hiši,
ki že lega v svoj večer.

ROŽA POLETJA

Z rožo poletja
si zarisala krog na nebo,
ki je kapljalo modrino
na zlate snope
med katere sva odplesala,
da bi bila uročena
od ognja sonca,
ki je použilo napuh ponosa
vzrejenega
v betonskih katakombah velemesta.
Z rokama sva spletla bodočnost
zaklesano v kamnito posodo
za bisere poljubov.
Poti med žiti bodo spet same,
ko boš šla med mestne luči.
Z rožo poletja
boš začarala mestne parke,
da bodo srca samotnikov
utripala z ritmom vetra nad žiti.
In nekoga boš slišala reči:
Pridi!

V ZALIVU

S pečatom poletja na čelu
si v zalivu hrepenela
po dlani,
ki bi ti obrisala
trpke kaplje mladosti.
Potem je velik val odnesel
snubljenje teme
in meduze so se spremenile
v vročo rano ljubezni.
Če bi smel biti pesek
pod tvojimi stopali,
bi ostal večnost v temni skali,
ki je stražila jutro,
ko si vrgla senco
čez telo upanja,
da bova veter
v nasadu novih dni.
Odplešiva
čez mirno gladino
v svetlobo
onkraj besed,
kjer te bom slišal reči:
bilo je poletje
za naju edino.

VOZLI VALOV

Pentlje valov
stkejo večer
v šepet kitov,
ki so odnesli
siva jutra v globine
zelene vode.
Nekje udarja veter
na bron ihtenja.
V starem zvoniku
odklenkujejejo ure strasti,
ko se noč obeša na trudne ljubimce,
ki so izželi telesa,
da bi lupine mesa
lahko samevale
v zakotnih kavarnah,
kjer je vonj cenenega parfuma.

Iskal bom vzorec tvojega srca
v pesku,
v skalah,
v škrlatu večera,
ko boš stopila
na otok
samotnih bližin,
kjer bodo stare oljke
risale poljube
na pergament
položen pod vzglavje
nežne obljube,
da bova vrgla smeh
v vozle valov.

PESEM ŽITA

O, obljubljena,
obleci me v melodijo
tvojih ustnic,
v jutru,
ko si ogrneš gola ramena
s prameni sonca
in mi vroče šepetaš v uho
o studencu brezčasne ljubezni.
Šla bova onkraj obzorja,
kjer žita pojejo
o poletnem dnevu,
ki niha strune sonca,
kjer škržati razžagajo dan
v vroče opilke,
ki posujejo tvojo dlan,
ko briše
pajčevino trudnih dni
zaprtih za oknom,
kjer odzvanja ptica
pesem mrzlih dni
in potem sede
na rob postelje.

V daljavi se sliši
pesem žit.

MAK

So dnevi,
ko sonce raztali
vrč besed v meni
in nemo hodim
skozi prah poletnih dni.
Znajdem se v odčarani pokrajini
kimajočih topolov,
ob reki,
ki brusi ure večnosti
in postrže mah obrežji,
kjer so zaspali
sli preteklosti.
In potem me opluskajo
rdeče solze poletja ...
rdeči mak
zapleten v ples med žiti,
nežno otožen, šepetav,
vznemirjen od silne ljubezni,
ki iz zemlje žene
te rdeče solze
razgretega poletja.

So dnevi,
ko sanjam rdeče ustnice
med žiti,
ki šepetajo pticam.
In ko se sklonim,
da bi jih poljubil,
je tam samo mak,
ki v črnih semenih
zbira mrak poletja.

POSELJEN S POZABLJENIMI POLETJI

Vržen v usedlino poletja,
s škržati nažagan
postajam prah svetlobe,
ki se sesede na kip
izklesan iz besed
zavozlanih v hrepenenje,
da bil bi senca na njenem trebuhu.
Toliko gub je nenadoma v krilu,
ki skriva goloto telesa
najine bližine.
Ti si zdaj tišina v meni.
Za robom obzorja
začrkuješ prehod
v nov čas.
Preromala sva puščavo ljubezni,
da bi smela piti kamelje mleko
v oazi, kjer skriti shirani stražarji
ne dovolijo,
da bil bi ti zares obljubljen ...

Zdaj, ko sem zares poseljen
s pozabljenimi poletji,
me obliva strah,
da bi izgubil sled njenih stopinj
v jutro prihodov.

KARAVANA POLETJA

Karavana poletja
se je navila okrog stebrov,
ki stražijo črno sol noči.
Mlada usta so nesla pesem
skozi beton popoldneva,
ki je izgoreval v ognju poletja.
Samotne roke so pletle molitev,
ko je karavana prešla
skozi prvo jutro
na obali mrtvih src.
Nič ni ostalo za njo,
še blage senca spomina
je utonila v skodelici
šibkega napoja,
ponujenega vsem,
ki so zgrešili karavano,
da bi z njo odromali
v nove orbite svetlob poletja
v uglášenost duš ...
na stezo
speljano v nova jutra,
onkraj mračnih misli.

VRNJEN SEM

Spreminjam se v let ptice.
Naselim se v mavrico,
ki si je izbrala novo oko
mrzlega jutra.
Tavanja skozi steno vzdihov
sem zamenjal za preprogo popoldneva
odštetega od večne molitve,
ki domoli konec dneva.
Star orel je sedel na moje vzglavje
in mi rekel,
da sem skoraj že pripravljen
za let v luč
onkraj žit,
kjer se črički preoblačijo
v dekliška krila;
z njimi bodo pometena
dvorišča mrtvih snubljen.

Skozi piščal vetra
bom slišal klic,
ki me vabi v zarobje časa,
kjer je roka luči nežno darilo,
kjer je dom vseh hrepenenj,
kjer je hiša odprtih ust,
kjer stene šepetajo,
da si vrnjen
v svetlobo ljubezni.

HIŠA VEČERA

Mlada svetloba odlizne
stopinje v zadverju,
kjer je zehanje upognilo steno.
Na njej je portret,
je zgodba trpljenja,
je razpoka hotenja,
je madež ljubezni,
je odtenek vseh včeraj.
S prsti narišem dan,
da bi okamenel obtičal
v raztrgani zavesi
z melodijo spanca.
Preteklost skušam zvaбити,
naj sede, naj molči,
a ona hodi in hodi in renči.
In zdaj vem,
da sem reka brez izvira.
Onkraj globeli časa
nekdo prepeva.
In potem se zavem,
da sem v hiši večera.

STRUNE NOČI

Bogovi v brezah sanjajo ...
sanjajo brhke noge,
ki odplešejo odvečne dneve.
Sveče, zalizane v pritajenost napuha
odmrznejo prste,
ki so hoteli
skozi tlenje naplesti molitev strasti,
da bi krhke samote odcingljale
z zvonci
razobešenimi v jutranjo luč,
ki je použila strune noči,
uglašene na note
temne bolečine časa,
zaškrabane v duše osrečenih;
s plašči molčanja
pregrinjajo svoja odmaknjena ležišča.

LUNA

Ti, tam zgoraj,
ti, večnost blodnosti,
ti svetilnik za tavajoče,
ti, ki stražiš moje vzdihe ...
Nič ne vem,
zakaj si me zagrnila s pajčolanom
tujih solza.
Nič ne vem,
da imaš tako moč,
da v meni vzdigneš ladjo
davnih potovanj.
Morda si bleda samo zato,
ker si umila polt mladenkam,
ki so sanjale ljubezen
in jo izjokale v mak,
ki pleše poletni valček
v mladem žitu.
Morda si bleda,
ker je norost časa brezkrvna.

Ti, tam zgoraj,
gledam te skozi neštete roke dreves,
ki sanjajo dno zemlje,
kjer ogenj brbota
in je seme konca.
Ti, tam zgoraj,
mar veš,
da sem tiste noči
bil na poti k tebi,
mar veš?
In zdaj zeham v ogledalu noči
in čakam na jutro,
da mi prinese skodelico ljubezni.

JAZ PA SANJAM

Z jezikom pomladi
me je začarala amfora prihodnosti.
Stopinje zvezd na čelu
sem obrisal z vetrom,
ki se je dolgo medil
v dehtečih lipah.
Preoral sem polje minulosti,
da bi zasejal vitke zeli
s cvetovi dokončnosti.
Horda dreves
se je ustavila ob studencu,
ki je napojil mah
znotraj vesoljnega srca,
ki z udarci groma
oznanja poldan mraka,
tako težkega,
da zemlja zadrhti,
ko nanjo pade vzdih
samotnega hodca
skozi daljavo galaksij.
Jaz pa sanjam bele prste
v vzglavju poletnega jutra,
jaz pa sanjam ...

BELA JUTRA

Od nekod zavibrira glas,
ki zvabi jutro iz nemelosti.
Čez zrcalo nasmeha
se mi prikaže bela tunika
nekega trenutka,
in sama zapleše
v luč zazibano nad jok trav.
Šum vode izpere prah
na krilih ptic,
ki so nosile daljave
na rob mojega doma.
Boki reke se raztegujejo
v obup ljubezni groma,
ki trešči v samotno drevo
v neki drugi pokrajini.
Bela jutra vzcvetevajo
v pregrinjalu
s katerim pregrinjam podobe sanj.
Bela jutra so nepreklicno tu,
so rosa neba,
so bela preja
kamnitega srca.

TRIJE KROGI

V vrtincu julijskih svetlob
se srečava v prvem krogu
nemirne vode,
ki žene upehanega kita
daleč proč od obale
najine bližine.

Čez prag hiše
sezidane iz kamnov dni,
ko sem čakal na tvojo dlan,
se je zarisal drugi krog sonca,
ki je prežigal drhtenje namiga,
da bi ti lahko vstopila.

V opoldanskem suhem vetru,
ki pase metulje,
vidim tretji krog,
kako objema ples tvojih stopinj čez sipine,
kjer rastejo sence –
in nenadoma utihnejo škržati v tišino poljuba.

BELI PRSTI JUTRA

Beli prsti jutra
odvijajo niti
pajkovih misli.
S tvojim vzhodom
v zenitu vzdih
se razlomi tišina.
In mile sence
oplaknejo obraz dneva,
ki je razdraženo ognjen
in vroče prši na moje gole ranjene prsi
v katerih je sladka luč tvojih šepetanj.
Mrmranje ostaja v listih limonovca,
ki je stražil prihod poletja.
In ti si v morski peni
umila mojo trpečo snubitev,
da bi s čistim telesom
pregnila sanje novega ljubimca.
In beli prsti jutra
spretno vozljajo melodijo vročega julija.

NE ŠEPETAJ

Ne šepaj mi
s svetlobo požetih polj.
Ne tolči s petami
po bronu mojega raznihanega srca.
Ne joči v drevored mojega samoljubja.
Ne teči ob reki mojih iluzij.
Ne sanjaj lune v ponvi večera.
Ne igray na strune napete čez popek dneva.
Ne vnemaj ognja v stari hiši mojega telesa.
Ne šepetaj, ne šepetaj,
raje zakriči z glasom svojega srca.

JANTAR JUTRA

Jantar jutra
se razliva
iz njenih oči,
ko stopa iz meglenih zaves
na rob moje preteklosti.
Vonj vzdihov
se zažre v kamen v meni,
ki seva energijo strahu
pred nemim odhodom.
Ptice odklunejo
prah zmedenih poti,
ki so me pripeljale
v ogrado medene tišine,
kjer bom našel svetlobo večnosti,
razlito iz svetilnika,
ki straži moje noči,
da ne bi zašel v tunel brezčasnosti.

VZDIH POLETJA

Oblekla si se
v jutro zrcal,
ko si šla
v park pravljic.
Vsi princi so nesli
zastave hrepenenj
na trg,
kjer so častilci sonca
čakali
na vzdih poletja.
Jaz pa sem onkraj strun molčal
in čakal
na milostni veter,
ki bi stresel pobožnost
poletnih svetlob
v črn drobir v duši molka.
Na plakatu ljubezni
so reklamirali vzdih poletja ...
S kozarcem vode
sem izpral okus tega vzdiha ...

SREČANJE

Angel je potrkal na tvoja vrata.
In ti si odprla
in dovolila luči,
da je umila tvoja stopala,
s katerimi
si izmerila najine razdalje.
Odklenki poldneva
so obviseli v pripeki
in ti si s krili metulja
drhete zarisala
elipso najinega srečanja.
Bilo je samo snidenje
vode in vetra
verjetno,
do naslednjega poldneva,
ko bodo stara hrepenenja
obvisela na ogradi
belega kamenja
in bodo svileno nežne ovce neba
popasle dan
izgubljen za oba.

PREBLIZU SI MI

Preblizu si mi
s svojimi jezeri zaždevanja.
Preblizu si mi
s svojimi ogorki poljubov.
Preblizu si mi
v krilu z odtenki skupnih sanj.
Preblizu si mi
z vonjem zehajočega poletja.
Preblizu si mi
z zrcalom včerajšnjih dni.
Preblizu si mi
z besedami metulja v mojem srcu.
Preblizu si mi
z močvirjem mojih strahov.
Preblizu si mi
z jokom v trepetavi noči.
Preblizu si mi,
da bi zbežal v meglo časa.

ČE BI ... ?

Če bi veverice znale čarati,
bi oreh začarale v neskončnost.
Če bi orli znali pisati,
bi napisali knjigo usod,
ki se plazijo pod njimi.
Če bi poletje molčalo v zelenih poljubih,
bi tišina izginila v nozdrvih bežečih konj
v stepe jeseni.
Če bi moja dlan zdrsela čez njene boke,
bi zmaj ljubosumno bruhtil sončno kašo
in upepelil dan,
ko sem poimenoval reko
z imenom njenih sanj.
Če bi jutra bila dovolj razsežna
za vse hlipajoče,
za vse trpeče,
bi sonce dobilo novo ime.
Pajčevina se ziblje v kotu,
kjer je še en velik – če bi!
Za vedno.
Za rane.
Za sol razuma.

Za opomin,
da mine, kar je!
Pa vendar,
če bi ...!?

TRUDNE NOČI

Samotni sanjajo ...
sanjajo srne v jutru izpetja,
ko odpišejo odvečne dneve.
Sveče nihajo
skozi tlenje molitve
v jutranji luči,
ki je použila melaso noči
razlito čez tnalo upanja,
da boš vezenina mojih dni.
Trudne noči
legajo v brazdo poletja,
da bi seme časa
vzniknilo v novo dobo
poletnih minevanj.
Samotni sanjajo
v trudni noči ...
oh, trudne noči ...

TORZO LJUBEZNI

Torzo tvoje melanholije
se zasuče v smeri
smejočih sončnic,
ki odpirajo črna usta
na robu poti,
kjer je mrak večera
pozabil pregnati
divji ritem škržatov.
Pozabljene poljube
razobešáš na grmovje,
ki bodičasto odpira noč.
In še en osamljen jok
v blazino praznih dni
bo tolkel z ritmom vetra
v stari cipresi,
ki je videla tvoje mlade oči
obljubljene mornarjem na ladji,
ki je vozila sol mladosti.
In ne trkaj na moja vrata,
ker sem zunaj tega časa,
v poletnih poljih sem,
zorečih v stržen ljubezni,
ki je odplahutala s krakom vran
onkraj najinih sanj.

SLOK VEČER

Z roko obriši
oblak na mojem čelu
in pelji me v dan molčečih ur.
V naročje me zvij,
da bom negiben
v strdku časa,
ki bije v bron
mojih ščitov.
S poljubom
zakleni vame jutro,
ko sem ti razgrnil telo srca.
In odpelji me v slok večer
skozi črn prah neba.

MARELICA POLETJA

Še dolgo bo treba,
da bodo marelice cvetele
v krilu
vrženem v veter
ujetem v srcu jeseni.
In zakotali se marelica
v vznožje tresočne piramide
v kateri je mrzel čas ujet
v šepet večera,
ko sva pojedla
marelico poletja.
Daj mi roko,
da greva skozi prosojnost dneva
do cvetočih zvezd
v katerih spijo mrtve duše
romarjev skozi puščavo napuha.
Daj mi roko,
da greva na rob neba,
kjer so razstlane
marelice poletja.

KAMNI DUŠE

Iskalci sakralne utehe
ližejo mah mrtve sohe
in votlo srce doni
z novimi akordi
breznebne molitve.

Lene megle
se redčijo v jutru,
ko se vnema solza
na slamnatem obrazu
nabuhlih laži.

S tihimi koraki odhajanj
se riše krog dokončnih iluzij,
ki bodo dozorele
obliznjene s starim soncem.

Praske časa
režejo v kamen duše,
nekega poletja,
ko sva barvala
nebo s poljubi.